

Den pædagogiske forsknings betingelser – mængde, kvalitet, finansiering og konsekvenser heraf

Samtalesalon med Heine Andersen, Annegrethe Ahrenkiel og Lene Mosegaard Søbjerg.

Dato: 11. maj 2022 kl. 16-17.30

Sted: Campus Carlsberg, lok. K3.16

Tilmelding via facebook: <https://fb.me/e/8sfolkjFX>

Zoom: <https://kpdk.zoom.us/j/9242643095?pwd=eWxPUG83eVVLUkdSb2pCeFBndlB1UT09>

Forskning i pædagogik, skole og uddannelse er umiddelbart en succes. Der kommer mere og mere af den, flere og flere forskere ansættes på flere og flere institutioner og i privat/offentlige organisationer, og midlerne til denne type forskning øges stabilt. I 2014 lavede Damvad en forskningskortlægning, som bl.a. viste, at antallet af 'pædagogikforskere' fra 2009-2013 steg fra 332 til 540. I 2020 fulgte IRIS Group op med en analyse, som viste, at der i 2018 blev anvendt 174 mio. kr. i interne midler og 141 mio. i eksterne midler på dagtilbuds- og grundskoleforskning – hvilket er et pænt stykke over f.eks. kønsforskning (195 mio.), men også et godt stykke under topscoreren i form af energiforskning (1744 mio.). Senest er der indgået en ny aftale om forskningsreserven, som over en fireårig periode afsætter 200 mio. kr. til forskning med fokus på de 0-6-årige børn.

Antallet af publikationer stiger nærmest eksplosivt. For eksempel demonstrerer UC'ernes videnregnskab 2015-2020 tæt på en fordobling af antallet af pædagogiske forskningsartikler. Så set med typiske lederbriller er forskning i pædagogik, skole og uddannelse en succes. En vare, der er værd at satse på.

De voksende tal kalder på spørgsmål, som angår forskningens karakter, kvalitet og funktion. Clearinghouse på DPU var fra 2009-2018 et forsøg på at 'clear' den forskning, som eksisterer på især dagtilbudsområdet. En institution, der skulle skille kvalitet fra ikke-kvalitet. Men dels er dette et paradigmatisk spørgsmål og derfor diskutabelt, dels måtte Clearinghouse lukke i 2018 som en konsekvens af bl.a. den stigende mængde forskning på området.

Betydningen af fonde og konkurrenceudsatte midler har ligeledes været diskuteret. Kristiansen (2019) har undersøgt flere af de store private fondes selvforståelse. Fondene taler selv om at have udviklet sig fra at være inbox-styrede til at være strategisk opsøgende. På lignede vis har Heine Andersen (2021) omtalt de private fonde som et "mæcen-regime", der ikke kan forsvares demokratisk, og som har en række utilsigtede, negative konsekvenser for forskningen, bl.a. at den udhules økonomisk, fordi fondene ikke vil betale den fulde pris (overhead) for det, forskning koster at lave.

Afhængigheden af eksterne midler kan endvidere betyde, at forskningen bliver mere kortsigtet, konform og populær. De kritiske, nytænkende og banebrydende projekter er det svært at finde finansiering til. Mathæuseffekten er veldokumenteret: En lille gruppe af det, Andersen (2021) kalder "forskningsbaroner", tildeles/tildeler sig selv en uforholdsmæssig stor del af forskningsmidlerne. "For den, der har, til ham skal der gives".

Vi har inviteret tre markante forskere - Heine Andersen, Annegrethe Ahrenkiel og Lene Mosegaard Søjbjerg - til en samtale om den pædagogiske forsknings eksistensbetingelser og konsekvenser heraf. Vi er nysgerrige på, om og i så fald hvordan de – fra hver deres stol – oplever forandrede betingelser for pædagogisk forskning. Vi stiller derfor forskerne spørgsmål som:

- På hvilke måder får (afhængigheden af) ekstern finansiering betydning for forskningens indhold og kvalitet?
- På hvilke måder har forskningens (måske) forandrede betingelser betydning for de ansatte forskeres samarbejder og arbejdsliv?
- Forskning i pædagogik er (tilsyneladende) i vækst – hvordan kommer dette til udtryk i de tre forskeres institutioner/organisationer, og hvilken betydning har det?
- Hvordan står det til med pædagogisk forskning om 10, 20, 30 år?

Undervejs vil det være muligt for publikum at stille spørgsmål, kommentere og byde ind med deres perspektiver.